

i en halvbarbarisk Tid. Der maa naturligvis kræves Orden, Tryghed og Redelighed i et Samfund, men ogsaa en tilsvarende Lovgivning, og da vi nu have en anset Jurist til Justitsminister, vil jeg ønske, at han snarest muligt vil knytte sit Navn til en Reform i denne Henseende. Jeg ved vel, at der i flere Aar har siddet en Kommission, som har tænkt over dette Spørgsmaal, en Kommission, hvorom der her i dette Ting er sagt, at der var ingen i denne Kommission, som burde være udenfor, og der var ingen udenfor, som burde være i den. Men hvis der kunde gøres noget for, at denne udmærkede Kommission snart kunde gøre sig færdig, er jeg overbevist om, at det vilde være i høj Grad ønskeligt, saa at vor Straffelov kunde komme paa Højde med Landets øvrige Lovgivning.

Denne Fremskyndelse af Arbejdet vilde være saa meget mere ønskelig, som ogsaa den militære Straffelov sikkert i høj Grad kunde trænge til at reformeres, og saa vidt jeg har forstaaet, skal denne Reform vente paa Gennemførelsen af den borgerlige Straffelovs, og hvis vi efter at have gennemført en Reform af vor borgerlige Straffelovgivning skulde have nedsat en Kommission til ogsaa at undersøge den militære Straffelovs Bestemmelser, kunde det hele jo trække overordentlig længe ud. Jeg vilde overhovedet ønske, at Kommissioner, og jeg kunde fristes til at sige, at Rigsdagen med maatte have en kortere og kraftigere benyttet Arbejdstid. Det vilde foruden andre betydelige Fordele ogsaa være en lille Besparelse.

Nørhave: Overfor den Beklagelse af vor finansielle Tilstand, der har lydt i disse Dage, fandt jeg ikke saa lidt Trøst i det Foredrag, som det ærede Medlem fra Kellerup (N. P. Jensen) forleden Dag holdt, idet jeg tror, han har adskillig Ret i, at det vel ikke er en lystelig Tid finansielt set, vi leve i, men at Tilstanden paa den anden Side langt fra er saa slet, som den opstilles fra forskellig Side. Der er adskillige, som have Lyst til at male Fanden paa Væggen, men jeg tror, at det ærede Medlem fra Kellerup (N. P. Jensen) har Ret, naar han fremstiller Forholdene noget lysere, end det fra disse Medlemmer er blevet fremstillet. Jeg er ikke blind for, at vor finansielle Stilling er ikke saaledes, at nogen her i Rigsdagen for Tiden skal stille store Krav til Statskassen. Jeg er klar over, at det maa vi indstille, og at vi maa søge at faa vore finansielle For-

hold ordnede saa godt, at vi i alt Fald kunne faa Balance. Men jeg haaber, at det vil naas i en ikke alt for fjern Fremtid.

Jeg har samme Mening som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), naar han forleden Dag indledede denne Forhandling med at sige, at vi ikke skulde lukke Øjnene for de fremtidige Opgaver, men at vi skulde planlægge og forberede Opgaverne, saaledes at alt, naar Tiderne blev bedre, kunde staa rede til Gennemførelsen. Og der er da et Par Opgaver, som jeg — og jeg haaber vi alle — kan være med til at forberede, saa at de kunne gennemføres, naar Tiderne blive bedre. Der er nemlig et Spørgsmaal, som har været fremme i mange Aar, og som ogsaa har været omtalt under denne Forhandling, idet det ærede nye Medlem fra Hjørring (J. Sørensen) i Gaar omtalte det, nemlig Spørgsmaalet om Havne paa Jyllands Vestkyst. Det er et Spørgsmaal, som efter min Mening ikke har været mødt med Uvillie hverken fra Rigsdagens eller fra Regeringens Side. Naar der imidlertid hidtil ikke er sket noget i den Retning, har det sikkert været begrundet ikke alene deri, at der har skullet skaffes saa store Midler til Veje, men ogsaa og det væsentligst i Vanskelighederne ved at anlægge Havne paa Jyllands Vestkyst. Dertil er kommet den Omstændighed, at Fiskerbefolkningen langs Kysten aldrig har været enig om, hvor den vilde have en saadan Havn anlagt. I hvert Fiskerleje har man sagt: Vi maa have en Havn paa denne Plads; det er den bedste og eneste, der duer, paa alle andre Steder er det umuligt, thi der vil en Havn ikke være til at befærde. Men nu ere Fiskerne i alt Fald paa store Dele af Jyllands Vestkyst og ogsaa oppe i min Valgkreds traadte sammen og fremsatte Ønsket om at faa en Fiskerihavn paa Vestkysten uden at nævne noget bestemt Sted, idet de overlade til de sagkyndige at afgøre, hvor saadan en Havn eller saadanne Havne bedst kunne bygges, besejles og bruges. Det har tidligere været Tanken, at vi skulde have en stor Havn, en central Udførselshavn, men jeg tror, at Tankerne nu mere gaa i Retning af at faa flere smaa Fiskerihavne. Kan det lykkes, vil der sikkert Tid efter anden paa forskellige Steder kunne anlægges Havne, som vilde være Kystfiskeriet og Kystfiskerne til stor Nytte. Under de nuværende Forhold gaar vore Kystfiskeres Antal tilbage Aar for Aar. Det bliver vanskeliggere og vanskeliggere for dem at drive